

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2017, č. j. CPR-29636-13/ČJ-2016-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2017, č. j. 4 A 43/2017 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 24. 11. 2016 byl žalobce podroben pobytové kontrole prováděné hlídkou Policie České republiky, při níž se prokázal občanským průkazem Rumunska vystaveným na jméno H. V. Policejní hlídka pojala podezření, že uvedený doklad totožnosti je padělaný, a cizince proto omezila na svobodě. Zmíněné podezření bylo následně potvrzeno na základě odborného vyjádření oddělení dokladů a specializovaných činností cizinecké policie. Ještě týž den doručil strýc žalobce na policejní služebnu žalobcův vlastní cestovní doklad Ukrajiny, v němž bylo vyznačeno polské vízum s platností od 1. 3. 2016 do 24. 12. 2016.

[2] Na základě těchto skutečností vydalo dne 24. 11. 2016 Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 12. 2016, č. j. CPR-29636-2/ČJ-2016-930310-V234, zamítla. Zmiňované rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2017, č. j. 1 A 2/2017 – 24, neboť žalovaná ve věci rozhodovala bez znalosti obsahu doplnění odvolání žalobce a nevypořádala se proto s jeho odvolací argumentací.

[3] Podruhé o věci žalovaná rozhodla v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, jímž odvolání žalobce opět zamítla. Žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud napadeným rozsudkem zamítl. Vycházel přitom z obsahu správního spisu, z něhož vyplynulo, že se žalobce prokázal padělaným dokladem, pročež byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení bylo vyžádáno stanovisko Ministerstva vnitra, z něhož vyplynulo, že vycestování žalobce je možné. Soud dále konstatoval, že dne 26. 11. 2016 byl vydán trestní příkaz, jímž byl žalobce za spáchání trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny odsouzen k trestu vyhoštění na dobu čtyř let. Odpor proti příkazu žalobce nepodal.

[4] Následně se městský soud postupně vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Předně konstatoval, že napadené rozhodnutí žalované netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Nezákonnost rozhodnutí pak dle jeho názoru nezpůsobuje skutečnost, že žalovaná před opětovným posouzením věci (tj. po zrušení prvotního rozhodnutí městským soudem) nevyzvala žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí, neboť v mezidobí nevyšly najevo žádné nové relevantní skutečnosti. Získání dlouhodobého víza v Polsku takovou skutečnost nepředstavuje, neboť uložení správního vyhoštění nebrání. Pokud si žalobce stěžoval na nemožnost uvést v odvolacím řízení nové skutečnosti, mohl v žalobě konkretizovat, o jaké skutečnosti by se mělo jednat, což však neučinil. Za nedůvodnou považoval soud také námitku, že k věci nebyl vyslechnut jeho strýc, neboť žalobce naopak dával v průběhu správního řízení najevo, že si přeje, aby byl jeho strýc z celé záležitosti vynechán. Ze zjištěných skutečností nadto nevyplývá, že by měl žalobce na svého strýce jakoukoliv bližší vazbu, a proto neexistovaly pro provedení jeho výslechu žádné důvody.

[5] Námitkou zákazu dvojího přičítání se již náležitě zabývala žalovaná a soud se s jejími závěry zcela ztotožnil. Správní vyhoštění nemá charakter sankce, ale jedná se pouze o opatření státu regulující neoprávněný pobyt cizinců na území ČR. Pokud se pak žalobce dovolával ustálené správní praxe spočívající v neukládání správního vyhoštění v případě uložení trestní sankce, poukázal soud na skutečnost, že v žalobě nebyl zmíněn žádný konkrétní případ, kdy takto správní orgán postupoval.

[6] Dále soud zdůraznil, že prokázání se padělaným dokladem je velmi závažným prohřeškem, přičemž mladická nerozvážnost žalobce v žádném případě neomlouvá. Pakliže žalobce ve skutečnosti disponoval platným vízem, jde tato okolnost v daném případě spíše k tíži žalobce, neboť prokázání se padělaným dokladem nebylo vedeno

strachem či úzkostí z odhalení nelegálního pobytu, ale jednalo se toliko o kalkul s cílem odhalit slabiny cizineckého systému.

[7] Na závěr se soud zabýval také přiměřeností přijatého opatření, přičemž dospěl k závěru, že vyhoštění v délce jednoho roku je zcela adekvátní a nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Městský soud se dle názoru stěžovatele nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami, neboť pouze převzal argumentaci žalované, kterou bez dalšího aproboval. Takový postup je zcela chybný s ohledem na nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že jeho námitky dosud nebyly náležitě vypořádány, a proto zůstávají i nadále relevantní v řízení před Nejvyšším správním soudem

[9] Stěžovatel se konkrétně domnívá, že se městský soud náležitě nezabýval jím uplatněnou námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Povinností správního orgánu je zjišťovat z moci úřední okolnosti svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch účastníka. Takto však prvostupňový správní orgán nepostupoval a zcela opomněl vyhledávat okolnosti, které by svědčily ve prospěch stěžovatele.

[10] Dále byla chybně posouzena námitka porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, spočívajícího v tom, že stěžovateli nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí žalované k podkladům řízení. Žalovaná o odvolání rozhodla, aniž by zkoumala aktuální stav, který se za dobu čtyř měsíců od předchozího rozhodování bezesporu změnil. Zcela zásadní pro posouzení věci je přitom skutečnost, že stěžovatel v mezidobí získal v Polsku povolení k dlouhodobému pobytu. Dále se stěžovatel ohrazuje vůči tvrzení městského soudu, že v odvolacím řízení neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měla žalovaná hodnotit. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl vůbec vyzván k doplnění odvolání, je zcela pochopitelné, že žádné nové skutečnosti ani uvést nemohl. Správní orgán si byl navíc vědom skutečnosti, že stěžovatel žije ve společné domácnosti se strýcem a měl jej proto vyslechnout. Tvrzení žalované, že požadavek na výslech strýce je zcela účelový ve snaze oddálit vykonatelnost rozhodnutí, je čirou spekulací, neboť stěžovatel již ve skutečnosti z ČR dobrovolně vycestoval.

[11] Městský soud nesprávně vyhodnotil i námitku ohledně porušení zásady *ne bis in idem*. Žalovaná sice tvrdila, že správní vyhoštění není trestem, ale opatřením, přesto se však ze své podstaty jedná o dvojí trestání za totéž jednání. Zástupci stěžovatele je z jeho činnosti známo, že v jiných obdobných případech správní orgány řízení o správním vyhoštění nevedou. Pokud v případě stěžovatele postupovaly odlišně, jedná se o

nepřípustné rozdílné zacházení. Žalovaná zcela pominula, že se u stěžovatele jednalo o pouhou mladickou nerozvážnost ve snaze sepsat originální článek do novin.

[12] V neposlední řadě se městský soud zcela nedostatečně věnoval námitce nepřiměřenosti správního vyhoštění. Je zřejmé, že prvostupňový správní orgán řádně nezohlednil vazby, které si stěžovatel na území ČR vytvořil a ačkoliv ve svém rozhodnutí vyjmenoval kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců, podrobněji se jimi ve vztahu k situaci stěžovatele nezabýval.

[13] Ze všech v kasační stížnosti uvedených důvodů tak stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti blíže nevyjádřila a pouze odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a rozsudku městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Soud proto mohl přikročit k samotnému meritornímu přezkumu napadeného rozsudku, a to v rozsahu důvodů vymezených v kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Stěžovatel spojil s kasační stížností (resp. s jejím doplněním učiněným na výzvu soudu dne 14. 8. 2017) též návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že soud přistoupil ihned po provedení nutných procesních úkonů k meritornímu projednání kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o tomto návrhu.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Ze stěžovatelem vznesených námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval tvrzenou vadou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Konkrétně stěžovatel uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu soud odkazuje na již ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána zejména tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

[19] Přezkoumávaný rozsudek přitom žádnými takovými nedostatky netrpí. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel a jak jej

následně právně hodnotil. Rozsudek je řádně odůvodněný, plně srozumitelný a vypořádává veškeré žalobní námitky. Činí-li tak v některých částech tím způsobem, že do značné míry pouze odkazuje na argumentaci žalované, nespatřuje na tom Nejvyšší správní soud nic nezákonného. Ztotožnil-li se městský soud v plném rozsahu s právním hodnocením provedeným správními orgány a považuje jej za vyčerpávající, jeví se jako nadbytečné, aby prováděl kompletní samostatný rozbor předmětných otázek. Tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu proto Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné. Obdobně soud neshledal, že by vadou nepřezkoumatelnosti trpělo rozhodnutí žalované či jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové.

[20] Jedná-li se o zbylý obsah kasační stížnosti, nelze přehlédnout, že se totožnými námitkami zabýval již městský soud. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud přistoupí k jejich vypořádání spíše úsporně a tam, kde to bude možné, v podrobnostech pouze odkáže na související pasáže předcházejícího rozhodnutí, které je (jak již bylo konstatováno shora) zcela přezkoumatelné.

[21] Pokud se jedná o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení, nepovažuje ji soud za opodstatněnou. Ze správního spisu je naopak patrné, že prvostupňový správní orgán postupoval ve věci zcela standardně a zjišťoval veškeré rozhodné skutečnosti. V průběhu správního řízení byl proveden i výslech stěžovatele, během něhož byl dotazován k okolnostem svého pobytu v ČR a svým soukromým a rodinným poměrům. Pokud měl stěžovatel za to, že existují jakékoliv další okolnosti, které by měl správní orgán zohlednit, měl možnost je správnímu orgánu sdělit. Takto však neučinil a i později zůstal pouze u povšechných tvrzení, že nebyly zohledněny veškeré okolnosti svědčící v jeho prospěch, aniž by uvedl, o jaké konkrétní okolnosti by se mělo jednat.

[22] Dále nelze spatřovat nic závadného na tom, že žalovaná před opětovným rozhodnutím ve věci (po zrušení rozhodnutí městským soudem) nevyzvala stěžovatele k seznámení s podklady rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žádné nové podklady do spisu založeny nebyly, neexistoval pro takový postup žádný rozumný důvod. Obdobně nebylo povinností žalované vyzvat stěžovatele k doplnění dalších relevantních skutečností. Pokud se stěžovatel domníval, že v mezidobí došlo k tak významné změně poměrů, že mohla mít vliv na výsledek řízení, nic mu nebránilo v tom, aby tyto skutečnosti správnímu orgánu sdělil. Argument stěžovatele, že nové skutečnosti doplnit nemohl, neboť jej k tomu žalovaná nevyzvala, je zcela lichý. Stěžovatel si byl zrušení dřívějšího rozhodnutí a tedy i nutnosti rozhodnout ve věci opětovně, dobře vědom. Bylo přitom v jeho zájmu, aby si střežil svá práva a případné nové skutečnosti v řízení uplatnil. Ve zbytku soud odkazuje na odůvodnění městského soudu k této otázce na s. 5 napadeného rozsudku, s nímž se plně ztotožňuje.

[23] Za zcela účelovou považuje soud námitku, že ve správním řízení nebyl proveden výslech strýce stěžovatele. Z protokolu o výslechu ze dne 24. 11. 2016 vyplývá, že stěžovatel byl ohledně svého strýce dotazován, avšak odmítal se k jeho osobě blíže vyjádřit s odůvodněním, že jej nechce do věci nijak zaplést. Výslovně uvedl, že si jej ve správním řízení nepřeje uvádět. Ze zjištěných okolností nadto nevyplynulo, že by měl stěžovatel se

strýcem natolik blízký vztah, aby mohl být pro účely řízení o správním vyhoštění relevantní. I tato námitka je proto nedůvodná.

[24] Pokud se jedná o výhradu stěžovatele spočívající v údajném porušení zásady *ne bis in idem*, zabývala se jí podrobně již žalovaná na s. 6 – 7 svého rozhodnutí a posléze i městský soud na s. 5 - 6 přezkoumávaného rozsudku. Nad rámec jejich argumentace pak Nejvyšší správní soud dodává pouze tolik, že povaze správního vyhoštění se věnoval již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, v němž dovodil, že *„[s]právní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví.“* Pro úplnost pak lze dodat, že prvostupňové rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo vydáno dříve než trestní příkaz, jímž byl stěžovatel odsouzen za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

[25] Konečně Nejvyšší správní soud shledal, že i námitkou nepřiměřenosti správního vyhoštění se již zevrubně zaobírala žalovaná (s. 7 - 8 rozhodnutí) a městský soud (s. 6 - 7 rozsudku). K tomu lze doplnit, že stěžovatel v průběhu správního řízení ani nenamítal, že by snad vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Českou republiku navštěvoval sporadicky a nevytvořil si zde žádné hlubší vazby. Uvedl, že jeho rodina žije na Ukrajině a jeho vycestování nebrání žádné překážky. V průběhu výslechu dokonce požádal, aby se mohl do vlasti vrátit co nejdříve. Pokud se jedná o vypořádání kritérií vyjmenovaných v § 174a zákona o pobytu cizinců, poukazuje soud na svůj rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, v němž zdůraznil, že není povinností správního orgánu věnovat se v rozhodnutí každému z jednotlivých kritérií uvedených v citovaném ustanovení, ale pouze těm, která mají pro posuzovanou věc nějakou relevanci (např. není nezbytné zabývat se explicitně zdravotním stavem účastníka, nebylo-li zjištěno, že by trpěl jakýmikoliv zdravotními obtížemi). Ani v tomto ohledu tedy soud na postupu správních orgánů nespatřuje nic závadného.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu